27/02/2021

Αν θέλεις να λύσεις ένα μεγάλο πρόβλημα που σε βασανίζει…

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ήρθε ένας κύριος, πριν από είκοσι περίπου χρόνια, και μου είπε ότι είχε πολλά βάσανα και ότι θα ήθελε να κάνει προσευχή για να μπορέσει να τα αντιμετωπίζει οικογενειακώς, με περισσότερη καρτερία και υπομονή και, αν αυτό είναι δυνατό, χωρίς γογγυσμό. «Αλλά, μη μου πεις», έτσι μου ζήτησε, «να λέω όλο το βράδυ αυτό το "Κύριε ελέησον!… Κύριε ελέησον!…". Πες μου έναν άλλον τρόπο, πιο πρακτικό…».

Πώς μου ήρθε εκείνη τη στιγμή και του λέω:
–Υπάρχει ένα βιβλίο στην Εκκλησία μας που λέγεται «Ωρολόγιο» (και του τό ’δειξα). Σ’ αυτό υπάρχουν όλα τα απολυτίκια των αγίων από την 1η Σεπτεμβρίου έως 31 Αυγούστου.

–Δεν ξέρω να ψάλλω, μου είπε.
–Να τα διαβάζεις. Όταν τελειώνουν τα απολυτίκια, παρακάτω έχει παρακλήσεις, πλήθος από ύμνους και ωδές πνευματικές. Πόση ώρα εσύ θες να κάνεις προσευχή; Διάβαζε από αυτά. Και τελειώνοντας το κάθε απολυτίκιο, να λες, π.χ.: «Άγιε Ευστράτιε, βοήθησε το σπίτι μας!», «Άγιε Νικόλαε, βοήθησέ με!», «Αγία μου Βαρβάρα, πρέσβευε υπέρ ημών!». Κάθε φορά που θα τελειώνεις το διάβασμα, λέγε και κάτι παρόμοιο. Στον Χριστό και στην Παναγία, θα λες: «ελέησον ημάς» ή «σώσε μας».

Και από τότε, λοιπόν, άρχισε αυτός να τα διαβάζει. Την πρώτη μέρα έκατσε και διάβασε δυο ώρες. Τη δεύτερη μέρα διάβασε τρεις. Έφθασε στο σημείο να διαβάζει μέχρι και πέντε ώρες τα απολυτίκια των αγίων και τις διάφορες παρακλήσεις που υπάρχουν μέσα στο «Ωρολόγιο» (παρακλήσεις και κανόνες προς την Αγία Τριάδα, προς τον Ιησού Χριστό, προς την Παναγία μαζί με τους Χαιρετισμούς της, προς τον Φύλακα Άγγελο, προς τους Αγίους Πάντες κ.λπ.), κάνοντας υπακοή ακριβώς σ’ αυτό που τον προέτρεψα…

Ύστερα από ένα μήνα περίπου, πήγε και εκκλησιάστηκε σ’ έναν ναό και την επόμενη ήρθε και με βρήκε λέγοντάς μου τα εξής:
–Άσ’ τα, πάτερ Στέφανε! Τι έπαθα, τι έπαθα!… Τι φοβερό πράγμα έπαθα!…
–Τι έπαθες; του λέω.
–Να!… Άρχισα να διαβάζω, όπως μου είπες· και χθες πήγα και εκκλησιάστηκα στον Άγιο Νικόλαο, στον Πειραιά. Και, ενώ παρακολουθούσα τη Θεία Λειτουργία, ξαφνικά ένιωσα ότι όλοι οι χριστιανοί δίπλα μου δεν ήταν οι χριστιανοί, δεν ήταν δηλαδή οι άνδρες από εδώ – οι γυναίκες από εκεί, αλλά γέμισε όλη η εκκλησία από Αγίους! Τους οποίους μάλιστα αναγνώριζα! Μα, εγώ δεν τους ήξερα. Πώς τους αναγνώριζα; Με τη ψυχή μου; Με την καρδιά μου; Με τον νου μου; Δεν γνωρίζω. Πω, πω! Πόσο χάρηκα! Γέμισε η ψυχή μου από ευτυχία!…. έλεγε και ξανάλεγε και ξανάλεγε. Έπεφτε κάτω, έβαζε μετάνοιες, ξανάβαζε μετάνοιες και ξανάβαζε, θέλοντας έτσι να μ’ ευχαριστήσει.

Την επόμενη βδομάδα ξανάρθε, όμως λυπημένος αυτή τη φορά και μου είπε:
–Αυτή την Κυριακή που πήγα εκκλησία, δεν ήρθε κανένας Άγιος!
Και το είπε αυτό, γιατί νόμιζε ότι κάθε φορά που θα πηγαίνει στην εκκλησία θα γινόταν συνέχεια το ίδιο!
–Εμ, του λέω, δεν είναι έτσι κάθε μέρα. Αυτό το ουράνιο γεγονός που είδες ήταν μια απάντηση των Αγίων, που σ’ ευχαρίστησαν επειδή τους διάβαζες κάθε βράδυ το απολυτίκιό τους.

Πέρασαν τα χρόνια και ο εν λόγω χριστιανός άλλαξε κατοικία και χάθηκε. Πριν από λίγο καιρό όμως, εμφανίστηκε πάλι μπροστά μου. Στην αρχή δεν τον

αναγνώρισα· είχε αλλάξει η μορφή του. Όμως τον θυμήθηκα, γιατί ήταν ο πρώτος που του συνέστησα να κάνει αυτού του είδους την προσευχή, σαν μια ευλογημένη συνήθεια από μέρους του. Βέβαια, αυτό το είδος της προσευχής δεν έχει τη δύναμη της Νοεράς Προσευχής, αλλά ωστόσο έχουν δύναμη οι επικλήσεις των Αγίων, ως πρεσβευτές μας στη Βασιλεία των Ουρανών.

Μου είπε λοιπόν:
–Α, πάτερ Στέφανε! Μια φορά έγινε αυτό!
–Ε, μια φορά θα το δεις! του είπα. Για να καταλάβεις ότι οι Άγιοι είναι παρόντες. Κι όταν ψάλλουμε το απολυτίκιό τους ή οτιδήποτε άλλο, αυτοί μας προστατεύουν. Τη διατηρείς ακόμη αυτή την καλή συνήθεια;
–Τη διατήρησα για λίγο καιρό. Ύστερα την άφησα, αφού δεν εμφανίστηκαν ξανά!…
–Κακώς, πολύ κακώς, που άφησες την προσευχή σου, επειδή δεν σου ξαναεμφανίστηκαν οι Άγιοι! Με τις αδυναμίες και τα πάθη που έχεις, θα μπορούσε ο διάβολος με πολλή ευκολία να σου στήσει καμιά παγίδα, εμφανιζόμενος ο ίδιος ως άγγελος φωτός (πρβλ. Β΄ Κορ. 11, 14). Θα τον προσκυνούσες και θα δαιμονιζόσουν ή μπορεί να σ’ έριχνε σε πλάνες και να σε κόλαζε αιώνια. Ευτυχώς, που ο Θεός σε φύλαξε, αμείβοντας την πίστη και την απλότητά σου. Διότι ο σκοπός της οποιαδήποτε προσευχής δεν είναι για να βλέπουμε οράματα με αγίους ή και φώτα λαμπερά, αλλά για να ελκύσουμε το έλεος του Θεού, που θα διορθώσει την άτακτη ζωή μας και που θα μας φωτίσει και θα μας οδηγήσει στη σωτηρία της ψυχής μας. Αυτές τις συμβουλές σού τις είχα δώσει κι από την πρώτη κιόλας φορά που «διαμαρτυρήθηκες». Γι’ αυτό, θα προσεύχεσαι όπως πρώτα, θα νηστεύεις, θα συμμετέχεις στα πανάγια Μυστήρια με φόβο, με πίστη, με αγάπη και αληθινή μετάνοια. Θα τηρείς τις ευαγγελικές αρετές με πολλή υπομονή και όλα όσα μας διδάσκει η Ορθόδοξη Πίστη μας. Από τότε διορθώθηκε η στάση του στην προσευχή και μαζί με τα απολυτίκια λέει συνεχώς προφορικά και την Ευχούλα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Πηγή: Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστόπουλου: «Η Ευχή μέσα στον κόσμο», κεφ. 5ο, σελ. 181–184, Πειραιάς.